

sammen. Og nu vil du rejse, fortæller dine Søskende mig.»

»Ja, jeg maa nødvendigvis tilbage til mit Arbejde.»

Moderen laa lidt og ventede paa, at han skulde fortsætte. Men da der ingen yderligere Forklaring kom, sagde hun:

»Dit Arbejde? . . . Ja, vi veed jo egentlig saa lidt om, hvad du foretager dig, Peter Andreas, og hvor du færdes. Du var i Tyskland nu . . . i Berlin, ikke sandt?»

»Ja.»

Atter ventede Moderen en Stund, før hun fortsatte:

»Ja, din Fader og jeg har jo nok forstaaet, at du maa have faaet formuende Velyndere, siden du kan tumle dig, som du gør. For nogen Stilling har du jo ikke, saavidt vi veed, og herhjemme fra har du jo allerede længe ingen Hjælp modtaget.»

Per forstod nu, at Moderen ingenting vidste om hans Forlovelse med Jakobe. Hans Søskende havde altsaa hemmeligholdt den for hende; de havde villet skaane hende for den Sorg. Eller — naturligvis! — Eberhardt, der var den eneste, til hvem han havde meddelt den, havde slet ikke fortalt noget derom til de andre. Han havde rimeligvis haft sine Grunde til at fortie sit Møde med Jakobe, der næppe havde været til Fordel